

2016. augusztus 7. – Évközi 19. vasárnap

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: „Csipőtök legyen felőveze, kezetekben pedig égő gyertya legyen. Hasonlítsatok az olyan emberekhez, akik urukra várnak, hogy mihelyt megérkezik a menyegzőről és zörget, rögtön ajtót nyissanak neki. Boldogok azok a szolgák, akiket uruk megérkezésekor ébren talál. Bizony mondom nektek, felővezi magát, asztalhoz ülteti őket, körüljár és felszolgál nekik. És ha a második vagy a harmadik órváltáskor érkeve is így találja őket, boldogok azok a szolgák. Gondoljátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni házába. Éberem várjátok tehát az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok.”

Lk 12,35-40

Kedves Testvérek!

Szerteágazó a mai evangélium, mégis van benne egyfajta logika. Kincs – erszény. A fő mondat így hangzik: Ahol a kincsetek, ott a szívetek is. A szívünket és a kincsünket nem lehet elválasztani. Az igazi kincs a szívben lakozik. Közelebbről szemlélve azt látjuk, hogy az elveszíthetetlen kincs voltaképpen maga a szív. Az a szív, amely magába tudja fogadni Isten egész teljességét. Krisztus szívéről van itt szó. Azt mondja nekünk: ha az én szívem lesz a ti igazi kincsetek, ha tehát azt tartjátok legfőbb ajándékoknak, értékeknek, hogy a keresetségekben nektek ajándékoztam az életemet, akkor egészen biztos, hogy ebből egy csodálatos élet fog majd forrásozni.

Vajon mi kincsnek tartjuk azt, hogy keresztények vagyunk, hogy Krisztus követők lehetünk, mert ő nekünk ajándékozta önmagát? Vagy csak az életünknek egy részébe, darabjába engedjük be őt? Vajon a szolga képe mit akar bemutatni? A szolga mindig figyel, mindig készen áll ura akaratára, akármennyit késik, akármennyire is elodázza hazatérését. A hűség szolga a szívében hordozza urát.

Jézus azt mondja: legyetek olyanok, mint a gyermekek. De egyetlenegy példabeszédet el nem mondana nekünk, hogy mit ért ezalatt. Ezzel szemben a szolgáról nem is egyet. A szolga az alárendelt, a gyermek pedig nem. Jézus a szolga alakját öltötte magára. Tehát ő, az egyszülött Fiú, a szolga alakjában tud gyermekként élni? Ez meglepő. Vajon a szolgálattal és a gyermekséggel miért nem idegen egymástól? Krisztus számára nem. Ő minden pillanatában úgy szolgál, hogy ránk figyel, értünk él, mert éppen eközben tudja megélni az igazi fiú – az istengyermeki – életét.

Hogy megértsük ezt a szolgálattal alárendeltséget, hallgassuk meg Pál apostol szavait: „Az asszonyok rendeljék alá magukat férjüknek.” Bizonyára a nőkben is fölmerül a kérdés: miért nekik kell alárendelni magukat a férjüknek? De ha az eddig mondottakat jól értjük, akkor mindez azt jelenti, hogy Krisztus alakját öltik magukra. Asszonyok, öltöttek magatokra Krisztus formáját – szeretetét! Ámde Krisztus a fő. Mit tesz a fő? Életét adja a testéért, azaz, értünk. Így ha a feleség alárendeli magát, és úgy szolgál, ahogy Krisztus, akkor a férje rádöbbenhet arra, hogy számára az életet a felesége jelenti. Úgy kell szeresse feleségét, mint saját testét. Itt kezd megmutatkozni mindennek hihetetlen szépsége, belső logikája. Ha nem tudunk szolgálni, nem leszünk sem gyermekké, sem menyasszonnyá. Pedig csak ők – a gyermek és a menyasszony – tudják átadni a kezdeményezést.

Itt okos szolgálattal van szó. Az okosságot helyettesítsük be az igazságra nyitott, kereső ember képével. Az igazság nem egy megmerevedett „dolog”, vagy tény. Az igazság lényege, hogy elevenen fejlődik, növekszik, gyarapszik. A természettudományos igazságok hihetetlen mély szálakkal szövődnek össze. Amikor az ember az igazságot keresi, akkor mély összefüggésekre talál, olyanokra, amikre eddig nem is gondolt. Ilyen értelemben az igazság megismerése által az ember közelebb kerül a valósághoz. Az igazság közel hoz minket

egymáshoz. Ha keresem az igazságot – és nem a magamét –, akkor ki tudom mondani: neked van igazad.

Az igazi szolganak így kell engednie, hogy egyre közelebb kerülhessen – az igazság által – az urához. Az urának – Jézusnak – mindig igaza van. Jézushoz közel kerülni, egyre mélyebben, és egyre több szállal kapcsolódni hozzá, azt eredményezi, hogy átfömálódik az öntudatunk. Jézussal való összetartozásunk elevenné teszi bennünk a gyermek képét. Mi úgy kötődünk hozzá, ahogy a gyermek az édesanyjához.

Észre kell vegyük, hogy ez a szolga, aki éjszaka is várja a lakodalomból hazatérő urát, éppen olyan, mint amikor a gyermekek várják a szüleiket, hogy mikor jönnek már? Amikor pedig hazaérkezik az úr – a szülő –, azonnal elkezdi szolgálni, és a szolgát – a gyermeket – megajándékozza önmaga szeretetével. Ez a példabeszéd jóllehet szolgáról beszél, valójában az igazi gyermekséget akarja elénk tárni. Az igazi gyermekség Jézus számára az imádás.

Jézus akkor van személyes, eleven kapcsolatban az Atyával, amikor elvonul, és imádásba burkolózik. Amikor teljesen kitérve önmagát úgy tud szólni, mint gyermek az atyjához. Az imádás nem azt jelenti, hogy alárendeltek vagyunk, hogy „Uram, Uram”-at kell mondanunk. Ellenkezöleg, mikor imádjuk az Urat, akkor vagyunk a legszemélyesebb, legközvetlenebb kapcsolatban vele. A szolgálat, az igazság keresése elvezet a gyermekséghez, az igazi gyermekség pedig az imádatban teljeseedik ki.

Várjuk az Urunkat, hogy megjöjjön a mennyei lakodalomból. A szentmisében hazatér és fölszolgál nekünk, odaajándékozza mindenét, amije van. Sokat bíznak ránk. Mindent. Az Úr a hű szolgára rábizza mindenét. A szentmisében ránk bízza magát Isten egyszülött Fia. Magunkba fogadhatjuk, vele élhetünk. Megmutathatjuk a világnak, mit jelent igazán élni. Amen.